

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 617

гр. Шумен, 07.08.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН в закрито заседание на седми август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослав Г. Маринов

като разгледа докладваното от Мирослав Г. Маринов Гражданско дело № 20223600100224 по описа за 2022 година

Производството по настоящото дело е образувано по депозирана искова молба от Ж. В. Г. /първоначално предявена срещу ЧСИ Р.Р. пред Административен съд Шумен, уточнена с допълнителна молба/, лично и в качеството си на майка и законен представител на дъщеря си Е.В.Х. срещу съдия К.Х. в качеството и на председател на III - ти брачен състав при СГС и Министерство на правосъдието на РБ, като отговорно юридическо лице за действията на ЧСИ Р.Р., с която ищеца моли съдът да постанови решение, с което ответниците да бъдат осъдени да и заплатят 100000 лева неимуществени вреди. Излага, че въз основа на изпълнителен лист, издаден по Решение №262486/15.04.2021г. по гр.д.№12648/2020г. по описа на СГС, потвърдено с Решение №20211000502230 на САС, било разпоредено връщането на детето Е.В.Х. в държавата по обичайното му местопребиваване - САЩ. На основание горния изпълнителен лист ЧСИ Р.Р. предприел принудителни действия срещу ищцата, които същата намира за незаконосъобразни.

С разпореждане от 05.07.2022г. по настоящото дело, съдът е оставил исковата молба без движение с указания до ищеца да отстрани констатираните нередовности в седмичен срок. В разпореждането е посочено, че: Легитимиран да представлява държавата като процесуален субституент по иск за обезщетяване на вреди по чл. 2 ЗОДОВ е процесуално правоспособният държавен орган, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите. Пасивно легитимиран по искове за обезщетение за вреди причинени на граждани е държавният орган- юридическо лице, с който съответното длъжностно лице, пряк причинител на вредата, се намира в трудови или служебни отношения. Процесуалната правоспособност на страните (в т.ч. на ответника) е абсолютна положителна процесуална предпоставка за възникването на правото на иск, за наличието на която съдът следи служебно. Исковата молба, с която се предявява иск срещу процесуално неправопособен ответник е нередовна, и ако след предприемане на необходимите мерки от съда процесуалната правоспособност на ответника остане недоказана, делото подлежи на прекратяване. Съобразно чл. 132 от КРБ при осъществяване на съдебната власт съдиите, прокурорите и следователите не носят наказателна и гражданска отговорност за техните

служебни действия и за постановените от тях актове, освен ако извършеното е умишлено престъпление от общ характер. Гражданската неотговорност е абсолютна процесуална пречка за образуване и разглеждане на имуществени иски срещу тази категория лица за посочените действия и актове. Дори да се приеме, че е налице твърдение за извършено от К.Х. умишлено престъпление от общ характер в качеството и на съдия, установяването на този факт следва да стане само в наказателен процес, а не като преюдициален факт в гражданския процес относно гражданскоправните последици от твърдяно престъпно деяние. На следващо място, в чл.441, ал.1 ГПК е предвидено, че частният съдебен изпълнител отговаря при условията на чл. 45 от Закона за задълженията и договорите за вредите, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение, а отговорността на държавния съдебен изпълнител се реализира по реда на чл.49 ЗЗД. Съобразно чл.74, ал.1 от ЗЧСИ частният съдебен изпълнител отговаря за вредите, които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност, а в ал.2 е посочено че, държавата не отговаря за действията на частния съдебен изпълнител. От една страна така посочените ответници от ищцовата страна не притежават процесуална правоспособност по смисъла на ЗОДОВ, и иска следва да бъде насочен срещу надлежния ответник - държавния орган, легитимиран да представлява държавата в това производство, а от друга, за да е допустимо особеното исково производство по ЗОДОВ е необходимо и да се посочи на коя от изрично изброените хипотези в чл.2, ал.1 т.1 - 7 ЗОДОВ се позовава ищеца, с конкретно изложение на обстоятелствата обосноваващи наличието на сочената хипотеза. Указано е, освен това, че ако се твърди липса на предпоставките за упражняване на правото на иск по реда на ЗОДОВ, а се претендира обезщетение по общия исков ред - по обезпечителната отговорност на работодател по смисъла на чл.49 ЗЗД, съответно по чл.45 ЗЗД срещу друг ответник, иска отново следва да се насочи срещу надлежния ответник, като се изложат обстоятелствата, сочещи на осъществяване на деликт по смисъла на закона. Исковата молба следва да отговаря и на условията на чл.127 и сл. ГПК, с посочване на името и адреса на ищеца и ответника, на техните законни представители или пълномощници, ако имат такива, цената на иска за всеки един от ищите и дали се претендира солидарна отговорност от ответниците, ако са повече от един, изложение на обстоятелствата, на които се основава иска, в какво се състои искането, да посочи доказателствата и конкретните обстоятелства, които ще доказва с тях, и да представи всички писмени доказателства, да представи документ за платена държавна такса в размер на 4% върху цената на иска /при искова сума 100000 лева държавната такса е 4000 лева/.

С уточнителна молба вх.№3418/19.07.2022г. ищеца е посочил, че юридическото лице, носещо отговорност от действията на Катя Ангелова Хасъмска в качеството и на председател на III - брачен състав е Софийски градски съд, а юридическото лице, носещо отговорност за действията на ЧСИ Р.Р. рег.№931 е Министерство на правосъдието на Република България. Излага се, че в диспозитива на съдебния акт постановен с Решение №262486 по гр.д.№12648/2020г. на СГС от първия ответник, липсвала конкретизация на начина, мястото и времето за неговото изпълнение, като по този начин създавал ясно изразен порок, затвърден и от действията на втория ответник, който налагал държавна

принуда. Нямамо как да се приеме, че втория ответник ЧСИ Р.Р. действа като частно правен субект при положение, че действията му попадали в хипотезата на публично правната доктрина, което било и единствено в правомощията на Министерство на правосъдието на РБ, явяващо се втори ответник, контролиращо неговите действия. В сезиращата молба по никакъв начин не се навеждали твърдения към състава, че със своите действия първия ответник извършвал укорими деяния по НК. Неприложима била хипотезата на чл.441, ал.1 ГПК, доколкото по отношение на втория ответник била налице правна легитимация, с която се предприема пълния обем от действия по закон, с която да се дири нарушение на права, регламентирани в международен акт. Налице било правно основание по чл.280 ГПК, по отношение на ЧСИ Р.Р., поради колизия в императивни правни принципи в изпълнение на задълженията му. Сочи, че били налице основанията по чл.280, ал.1, т.2 и 3 ГПК и сл., както и такива по чл.1, ал.3 КРБ, чл.5, ал.4 КРБ и чл.15 ЗНА.

Съдът намира така предявените искове за процесуално недопустими, поради което и производството по делото следва да бъде прекратено, поради следните съображения: На първо място следва да се отбележи, че процесуалната легитимация - и активната, и пасивната, е една от процесуалните предпоставки за съществуването на правото на иск, за които съдът следи служебно. С последната си уточнителна молба, ищцовата страна, не е изпълнила указанията на съда, дадени и с разпореждането за без движение на исковата молба, като единствено е изложила доводи за липса на правно основание на претенциите по общия исков ред - чл.45 и чл.49 ЗЗД, и е обосновала приложимостта на производството по реда на ЗОДОВ с принципни постановки. Както е отбелязано и в разпореждането за без движение, щом се претендира реализиране на отговорност по специалния ред на ЗОДОВ, освен насочване на иска срещу надлежно пасивно легитимиран ответник, ищеца е следвало да се позове изрично на някоя от посочените в закона хипотези, за да е допустимо разглеждането на производството по този закон. Излаганите от ищеца основания не сочат на нито една от предвидените в ЗОДОВ хипотези, а по отношение на втория ответник, освен горното, следва да се посочи, и че с разпоредбата на чл.74, ал.2 ЗЧСИ изрично е изключена отговорността на държавата за действията на частния съдебен изпълнител. Ето защо производството по делото следва да се прекрати, като недопустимо.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д.№224/2022г. по описа на ШОС, като **НЕДОПУСТИМО**.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Апелативен съд гр.Варна, в едноседмичен срок от съобщаването му.

Съдия при Окръжен съд – Шумен: _____